

Sprawa C-290/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z § 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem

Data wpływu:

8 maja 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Oberverwaltungsgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

6 kwietnia 2023 r.

Strona skarżąca i skarżąca w postępowaniu apelacyjnym:

Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Druga strona postępowania i druga strona w postępowaniu apelacyjnym:

B-GmbH

Przedmiot postępowania głównego

Opłata administracyjna na podstawie rozporządzenia (WE) nr 340/2008

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia art. 299 akapit pierwszy TFUE, art. 13 ust. 4 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 340/2008, art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 299 akapit pierwszy pierwsza część zdania Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie wyłącznie do decyzji wydanych przez Radę, Komisję lub Europejski Bank Centralny, czy też dotyczy on również decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów, na podstawie których była nakładana opłata administracyjna, o której mowa w art. 13 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE)

nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH)?

2. Jeżeli decyzja Europejskiej Agencji Chemikaliów o nałożeniu takiej opłaty administracyjnej nie stanowi tytułu egzekucyjnego:

Czy art. 13 ust. 4 akapit trzeci w związku z art. 11 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 340/2008 powinien być rozumiany w ten sposób, że należy wyłączyć skargę o zapłatę opłaty administracyjnej?

Powołane przepisy prawa Unii

Artykuły 256 i nast., art. 299 TFUE;

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2008, L 107, s. 6), art. 11, art. 13;

Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1, sprostowane w Dz.U. 2007, L 136, s. 3), art. 74, art. 94

Powołane przepisy prawa krajowego

Verwaltungsgerichtsordnung (ustawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) (VwGO), § 40

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 Skarżąca domaga się w drodze skargi o świadczenie zasądzenia od drugiej strony postępowania zapłaty opłaty administracyjnej, o której mowa w art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008.
- 2 Skarżąca, Europejska Agencja Chemikaliów z siedzibą w Helsinkach w Finlandii, jest instytucją Unii Europejskiej posiadającą własną osobowość prawną. Została utworzona na mocy rozporządzenia nr 1907/2006. Odpowiada za zarządzanie

i realizację technicznych, naukowych i administracyjnych aspektów rozporządzenia oraz za zapewnienie spójności w tej dziedzinie (tytuł X, art. 75 i nast. rozporządzenia). Rozporządzenie nakłada na producentów i importerów chemikaliów w szczególności różne obowiązki rejestracyjne.

- 3 Na podstawie art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 Komisja wydała rozporządzenie nr 340/2008, które w art. 11 i 13 zawiera uregulowania dotyczące w szczególności opłaty administracyjnej oraz ulgowych opłat i należności.
- 4 W 2010 r. druga strona postępowania przedłożyła dokumenty rejestracyjne zgodnie z rozporządzeniem nr 1907/2006 i podała, że jest średnim przedsiębiorcą w rozumieniu zalecenia 2003/361/WE. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez skarżącą, druga strona postępowania nie dostarczyła jednak niezbędnych w tym względzie dowodów w wyznaczonych terminach.
- 5 Następnie w dniu 9 sierpnia 2016 r. skarżąca wydała decyzję SME (2016) 3729, w której stwierdziła, że druga strona postępowania nie była uprawniona do skorzystania z ulgi w zakresie opłat za jej rejestrację na podstawie rozporządzenia nr 1907/2006 dla średnich przedsiębiorstw, a zatem jest zobowiązana do zapłaty różnicy między opłatą już uiszczoną a opłatą dla dużych przedsiębiorstw zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008. Ponadto skarżąca stwierdziła, że druga strona postępowania była zobowiązana do uiszczenia opłaty administracyjnej w wysokości 2,5-krotności korzyści majątkowej, jaką uzyskała w wyniku podania przy rejestracji nieprawdziwych informacji dotyczących wielkości przedsiębiorstwa. W stanowiącej załącznik fakturze z dnia 9 sierpnia 2016 r. opłata administracyjna została ustalona w wysokości 17 437,00 EUR. Do decyzji SME (2016) 3729 zostało dołączone pouczenie o środkach odwoławczych, w którym wskazano, że zgodnie z art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 w zw. z art. 263 TFUE można zostać wniesiona skarga do Sądu Unii Europejskiej w terminie dwóch miesięcy od otrzymania decyzji w celu zbadania legalności tej decyzji.
- 6 Druga strona postępowania nie wniosła skargi na decyzję SME (2016) 3729, jednak mimo kilku wezwań skarżącej nie zapłaciła żądanej kwoty.
- 7 W związku z tym w dniu 16 maja 2019 r. skarżąca wniosła do Verwaltungsgericht Halle (sądu administracyjnego w Halle) skargę, w której żąda zasądzenia od drugiej strony postępowania na swoją rzecz kwoty 17 437 EUR.
- 8 Sąd administracyjny oddalił skargę jako niedopuszczalną. W uzasadnieniu zasadniczo stwierdził, że tryb postępowania przed sądami administracyjnymi zgodnie z § 40 VwGO nie ma zastosowania. W niniejszej sprawie nie chodzi bowiem o akt niemieckiego organu władzy publicznej, ale o tak zwane bezpośrednie egzekwowanie prawa Unii. Ustalenie opłat administracyjnych zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 stanowi bezpośredni akt władzy europejskiej. Jurysdykcja niemieckich organów lub sądów nie wynika w szczególności z art. 299 TFUE. Własne decyzje administracyjne agencji

europijskich nie są w nim wymienione jako tytuły egzekucyjne. Ponieważ wyliczenie w art. 299 TFUE jest wyczerpujące, decyzji tych nie można objąć tym przepisem również w drodze wykładni. Również z zasady „*effet utile*” nie można wywodzić uprawnień sądów krajowych (nie mówiąc nawet o obowiązku) do przyznawania agencjom europejskim kompetencji, które nie zostały im przyznane na mocy prawa Unii. Artykuł 94 rozporządzenia nr 1907/2006 w związku z art. 263 TFUE daje jednostkom jedynie możliwość wystąpienia przeciwko środkom skarżącej. Ani rozporządzenie nr 1907/2006, ani rozporządzenie nr 340/2008 nie przyznaje skarżącej uprawnień do wykonywania lub „egzekwowania” jej własnych decyzji administracyjnych w drodze skargi, i to ani przed sądami europejskimi, ani przed sądami krajowymi. W odniesieniu do przekazania uprawnień decyzyjnych instytucjom niewymienionym w traktacie, takim jak skarżąca, Trybunał Sprawiedliwości opracował w swoim orzecznictwie Meroni z 1958 r. kryterium, które następnie zostało omówione pod hasłem „równowaga instytucjonalna”. Zgodnie z tym orzecznictwem przeniesienie uprawnień może odnosić się jedynie do „ściśle określonych uprawnień wykonawczych”, których wykonywanie jest „w pełnym zakresie” nadzorowane przez Komisję Europejską. Zgodnie z brzmieniem rozporządzenia nr 340/2008 (art. 13 ust. 4 w zw. z art. 11 ust. 3) należy jednak przyjąć, że jako możliwa reakcja na nieuiszczenie w terminie opłat i należności pobieranych na podstawie tego rozporządzenia jest przewidziane – wyłącznie – odrzucenie wniosku podlegającego opłacie. Prawo skarżącej do wniesienia skargi na poziomie krajowym w celu [wyegzekwowania spornej opłaty] dawałoby jej dodatkowe uprawnienia. [Przyznanie tych uprawnień] musiałoby to jednak mieć miejsce na poziomie prawa europejskiego.

- 9 Sąd administracyjny dopuścił apelację skarżącej od jego wyroku.

Zasadnicze argumenty stron postępowania głównego

- 10 Skarżąca zasadniczo podnosi, że sporne w niniejszej sprawie przepisy prawa publicznego są przepisami prawa Unii, a konkretnie rozporządzenia nr 340/2008, w szczególności jego art. 13 ust. 4. Na sądzie administracyjnym spoczywa obowiązek wyczerpania możliwości krajowego prawa procesowego w celu zapewnienia prawu Unii Europejskiej praktycznej skuteczności („*effet utile*”). Na przykład art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006 stanowi, że [przewidziane w nim decyzje] decyzje można zaskarżyć w drodze skargi do Sądu Unii Europejskiej lub Trybunału Sprawiedliwości. Przepisy leżące u podstaw sporu nie przewidują natomiast w ogóle możliwości skarżenia przez skarżącą osób fizycznych lub prawnych przed Sądem Unii Europejskiej lub Trybunałem Sprawiedliwości o wykonanie przez nich obowiązków wynikających ze skierowanych do nich decyzji. Nie jest ona również wyposażona w kompetencje, które uprawniałyby ją do egzekwowania jej decyzji wobec niemieckich osób prawnych.

- 11 Ponadto zasada lojalnej współpracy prawa europejskiego zawarta w art. 4 ust. 3 TUE zobowiązuje sądy krajowe do umożliwienia agencji Unii Europejskiej egzekwowania opłaty administracyjnej określonej na mocy prawa Unii. Wyrok sądu administracyjnego narusza europejską zasadę równoważności oraz europejską zasadę skuteczności. Skarżącej praktycznie uniemożliwia się wykonywanie w Niemczech praw przyznanych na mocy art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008. W porównywalnej sytuacji, mającej za przedmiot dochodzenie opłat administracyjnych przez niemiecki organ władzy publicznej, droga do sądów administracyjnych byłaby otwarta. Wbrew założeniom sądu administracyjnego, prawodawca Unii w sposób oczywisty przyjmuje, że decyzje skarżącej mające za przedmiot dochodzenie opłaty administracyjnej, o której mowa w art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008, mogą być egzekwowane również w państwach członkowskich – w razie konieczności przymusowo przy włączeniu sądów państw członkowskich. W przeciwnym razie kwestia, czy przedsiębiorstwo uiszcza opłatę administracyjną, zależałaby wyłącznie od jego uczciwości. Cel tego przepisu, jakim jest mianowicie przeciwdziałanie podawaniu nieprawdziwych informacji, nie może być realizowany w ten sposób. Ponadto w niekorzystnej sytuacji znalazłyby się te przedsiębiorstwa, które działały zgodnie z prawem i uiszczały nałożoną opłatę administracyjną.
- 12 Druga strona postępowania zasadniczo podnosi, że powołane przez skarżącą ogólne zasady prawa europejskiego nie powinny być nadużywane w celu zamknięcia rzekomych luk regulacyjnych wbrew jasnemu podziałowi kompetencji i pośrednio ze szkodą dla indywidualnych podmiotów gospodarczych. Chodzi o świadomą decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej o nieprzyznaniu skarżącej jakichkolwiek własnych możliwości egzekucyjnych w odniesieniu do ewentualnych należności. Nawet jeśli przyjąć, że obecny spór prawny ujawnił lukę regulacyjną, to zadaniem prawodawcy europejskiego byłoby przyjęcie odpowiedniej regulacji na przyszłość i zawarcie jej na przykład w rozporządzeniu nr 1907/2006 lub rozporządzeniu nr 340/2008. Ponadto skarżąca ma również możliwość działania w celu sankcjonowania możliwych naruszeń w przypadku braku płatności. Na przykład mogłaby ona dokonać rejestracji substancji, o którą ubiegają się wnioskodawcy, dopiero wtedy gdy zostały przez nich uiszczone dane opłaty. Jeżeli przedsiębiorstwo ubiega się o zaklasyfikowanie jako małe lub średnie przedsiębiorstwo (MŚP), możliwe byłoby ponadto dokonanie takiej klasyfikacji i wydanie decyzji o odpowiednio obniżonej opłacie dopiero po przedstawieniu wystarczających dowodów. Poprzez określenie swojej praktyki administracyjnej skarżąca może sama skutecznie egzekwować swoje decyzje w sprawie opłat. Nie jest ona zatem zdana na odpowiednią pomoc niemieckich sądów administracyjnych.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 13 Pytania prejudycjalne są niezbędne do wydania wyroku apelacyjnego.

- 14 W przeciwieństwie do sądu niższej instancji sąd odsyłający przyjmuje, że skarga nie może zostać odrzucona jako niedopuszczalna na tej podstawie, że nie jest objęta trybem postępowania przed sądami administracyjnymi na podstawie § 40 ust. 1 VwGO.
- 15 Prawdą jest, że wobec szerokiego przydziału kompetencji sądom europejskim w obszarze decyzji z zakresu władzy publicznej, krajowe sądy administracyjne z reguły nie mają jurysdykcji. W niniejszej sprawie przedmiotem sporu nie jest jednak akt skarżący, przed którym pozwana mogłaby uzyskać ochronę prawną poprzez wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE, lecz należność z tytułu zapłaty dochodzona przez skarżącą w drodze ogólnej skargi o świadczenie, dla którego wyegzekwowania zamierza ona uzyskać tytuł przeciwko drugiej stronie postępowania.
- 16 W przedmiocie rozgraniczenia między jurysdykcją sądownictwa Unii a jurysdykcją sądownictwa krajowego, sąd odsyłający zwraca uwagę, że niniejsza sprawa dotyczy egzekwowania publicznoprawnej należności instytucji Unii, która w ramach swojej właściwości rzeczowej może działać na terytorium Niemiec jako organ władzy publicznej. Rozgraniczenie to określa zatem art. 274 TFUE. Zgodnie z tym przepisem z zastrzeżeniem właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej określonej traktatami spory, których stroną jest Unia, nie są z tego tytułu wyłączone spod jurysdykcji sądów krajowych.
- 17 Jurysdykcja sądów Unii Europejskiej jest – jak słusznie stwierdził sąd administracyjny – wymieniona wyczerpująco w art. 256 i nast. TFUE.
- 18 W obszarze jurysdykcji skarżącej znaczenie ma art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 1907/2006. Zgodnie z tym przepisem skarga na decyzję podjętą m.in. przez Agencję może zostać wniesiona przed Sąd lub Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z postanowieniami art. 263 TFUE. Dotyczy to również decyzji skarżącej, w których nałożyła ona opłatę administracyjną na podstawie rozporządzenia nr 340/2008 (zob. na przykład wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – T-855/16 – juris). W odniesieniu do skarg niniejszego rodzaju, w których chodzi o egzekucję już nałożonych opłat, art. 256 i nast. TFUE, a w szczególności art. 263 TFUE, nie zawierają żadnego uregulowania ustanawiającego jurysdykcję Sądu lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jeżeli spór zostanie wniesiony do Trybunału Sprawiedliwości i nie istnieje przepis prawa Unii przyznający Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiednią jurysdykcję, nie może on orzekać w przedmiocie tego sporu (zob. postanowienie Sądu z dnia 5 września 2007 r. – T-295/05 – juris, pkt 51 i powołane tam orzecznictwo).
- 19 W tych okolicznościach sąd odsyłający przyjmuje, że skarżąca może dochodzić swojej należności przed sądem niemieckim. Poza tym tryb postępowania przed sądami administracyjnymi mógłby mieć zastosowanie zgodnie z § 40 ust. 1 VwGO, ponieważ mogłoby chodzić o spór publicznoprawny. Stan faktyczny i wynikające z niego skutki prawne są naznaczone przez europejskie prawo

publiczne, a mianowicie rozporządzenie nr 340/2008. Nawet gdyby tryb postępowania przed sądami administracyjnymi nie miał zastosowania, skarga nie mogłaby zostać odrzucona jako niedopuszczalna z tego powodu; przeciwnie, sprawa musiałaby wówczas zostać przekazana do właściwego sądu cywilnego zgodnie z § 17a ust. 2 [Gerichtsverfassungsgesetz (ustawy o ustroju sądów); GVG].

- 20 Dopuszczalność skargi o świadczenie zależy jednak również od tego, czy skarżąca ma konieczny interes prawny.
- 21 W ogólności brak jest interesu prawnego we wniesieniu skargi o świadczenie, jeżeli wierzyciel posiada już tytuł egzekucyjny dotyczący należności objętej skargą i może z łatwością prowadzić egzekucję przeciwko dłużnikowi. Decyzją z dnia 9 sierpnia 2016 r. skarżąca wydała już decyzję w sprawie świadczenia, która może uzyskać ostateczny charakter (zob. wyrok Sądu z dnia 19 listopada 2018 r., T-494/17 – juris, pkt 63).
- 22 Dla istnienia interesu prawnego znaczenie ma zatem, czy skarżąca posiada już tytuł egzekucyjny w postaci podjętej przez nią ostatecznej decyzji o pobraniu opłaty administracyjnej na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008. To, czy tak jest, zależy w dużej mierze od tego, czy tego rodzaju decyzje są objęte zakresem zastosowania art. 299 akapit pierwszy TFUE. Pierwsze pytanie podniesione w tym względzie wymaga wyjaśnienia przez Trybunał Sprawiedliwości.
- 23 Zgodnie z art. 299 akapit pierwszy pierwsza część zdania TFUE akty Rady, Komisji lub Europejskiego Banku Centralnego, które nakładają zobowiązanie pieniężne, stanowią tytuł egzekucyjny. Zgodnie z art. 299 akapit drugi zdanie pierwsze TFUE postępowanie egzekucyjne jest regulowane przez przepisy procedury cywilnej obowiązujące w państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Nawet jeśli art. 299 akapit pierwszy pierwsza część zdania TFUE odnosi się tylko do przymusowego wykonania tytułów egzekucyjnych wydanych przez Radę, Komisję i Europejski Bank Centralny, sąd odsyłający uważa, że nie jest jasne, że decyzje podjęte przez inne organy Unii Europejskiej nie podlegają [przedmiotowej] egzekucji. Na przykład Sąd Unii Europejskiej w wyroku z dnia 8 marca 2012 r. (T-573/10, pkt 43) przyjął, że niedotrzymanie terminu płatności faktury, w której Europejska Agencja Leków (EMA) szczegółowo określiła kwoty należności przysługującej wobec przedsiębiorstwa farmaceutycznego skutkuje w szczególności tym, że możliwa jest egzekucja należnej sumy. Polski sąd (Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie) przedłożył Trybunałowi Sprawiedliwości m. in. pytanie, czy art. 299 TSUE powinien być rozumiany w ten sposób, że należy stosować go wyłącznie do decyzji wydanych przez Radę, Komisję lub Europejski Bank Centralny (EBC), czy też także do decyzji skarżącej wydawanych w przedmiocie nałożenia dodatkowej opłaty administracyjnej. Jednak pytanie to pozostało bez odpowiedzi, po tym jak sprawa została wykreślona z powodu umorzenia. Również z rozważań w opinii rzecznik generalnej J. Kokott z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie C-584/17 (juris – pkt 40)

wynika, że na pytanie, czy własne decyzje administracyjne agencji europejskich są decyzjami wykonalnymi w rozumieniu art. 299 TFUE nie można udzielić odpowiedzi przeczącej z jednoznacznością, którą w oczywisty sposób przyjął sąd administracyjny. Rzecznik generalna wywodziła w tym miejscu, że argument wnoszącej odwołanie rodzi najpierw pytanie o to, czy fakt, że w art. 299 TFUE wymieniono wyłącznie akty Rady, Komisji i EBC, oznacza, że akty prawne innych instytucji lub jednostek organizacyjnych Unii, które nie mają wyraźnej podstawy w prawie pierwotnym – jak na przykład wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w art. 280 TFUE – rzeczywiście nie mogą stanowić tytułów egzekucyjnych w rozumieniu art. 299 TFUE, i o ile wiadomo, Trybunał nie udzielił jeszcze odpowiedzi na to pytanie.

- 24 Ponadto w wypadku gdy decyzje skarżącej w przedmiocie pobrania takiej opłaty administracyjnej nie stanowią tytułu egzekucyjnego i w związku z tym istnieje interes we wniesieniu skargi o świadczenie, sąd odsyłający chciałby się dowiedzieć w drugim pytaniu prejudycjalnym, czy art. 13 ust. 4 akapit trzeci w związku z art. 11 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 340/2008 powinien być interpretowany w ten sposób, że należy wyłączyć skargę o zapłatę opłaty administracyjnej.
- 25 Zgodnie z art. 13 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia art. 11 ust. 3 stosuje się *mutatis mutandis*. Ten ostatni przepis stanowi, że w sytuacji gdy płatność (opłat lub innych należności) nie zostanie dokonana przed upływem terminu określonego w ust. 2, Agencja ustala drugi termin płatności. Jeżeli płatność nie zostanie dokonana przed upływem drugiego terminu, Agencja odrzuca wniosek. Prawodawca rozporządzenia przyjmuje zatem, że wniosek osoby fizycznej lub prawnej o rejestrację lub dokonanie przez skarżącą innej administracyjnej lub rzeczowej czynności może zostać odrzucony także wtedy, gdy pełna opłata lub pełna należność i/lub opłata administracyjna na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 zostały nałożone, ale nie uiszczone, wobec czego skarżąca mogłaby żądać od wnioskodawcy spełnienia świadczenia z góry w celu zapewnienia egzekucji należności z tytułu opłaty administracyjnej. Rozporządzenie nr 340/2008 – w przeciwieństwie na przykład do art. 10 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 297/95 z dnia 10 lutego 1995 r. w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji ds. Oceny Produktów Leczniczych (EMA) – nie zawiera również wyraźnej wskazówki, że skarżąca także ma możliwość wniesienia sprawy sądu, jeśli opłata nie zostanie uiszczona w terminie. Fakt, że rozporządzenie (WE) nr 340/2008 w każdym razie wyraźnie nie przewiduje możliwości wniesienia skargi przez skarżącą, mógłby oznaczać, że prawodawca Unii wyczerpująco uregulował konsekwencje nieuiszczenia opłat i należności (zob. wyrok. BayVGH z dnia 18 grudnia 2017 r. – 20 BV 16.2024 – juris, pkt 20). Na pytanie, czy w tych okolicznościach skarżąca nie może wnieść skargi o świadczenie w razie nieuiszczenia opłaty administracyjnej, w szczególności w przypadku już dokonanej rejestracji lub innych administracyjnych lub rzeczowych czynności, nie można udzielić jednoznacznej odpowiedzi, lecz wymaga ono wyjaśnienia przez Trybunał.